

Arrest

nr. 313 865 van 2 oktober 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 april 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 16 mei 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 3 september 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 12 september 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 11 oktober 2023 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 11 april 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.10.2023 werd ingediend door:

Naam: F. (..)

Voorna(a)m(en): B. (...)
Nationaliteit: Iran
Geboortedatum: (...) 1972
Geboorteplaats: Teheran
Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx
Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Nederlandse dochter, de genaamde F., S. (...) (NN. xxxxxxxxxxxx) in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Als ascendent dient betrokkene aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en tot op het moment dat betrokkene zich verzoekt zich met de referentiepersoon te herenigen, in casu dd. 11.10.2023.

Ter staving van de bovenstaande voorwaarden legt betrokkene volgende documenten voor:

* huurcontract tussen E. M. (...) en betrokkene, voor de huur van een studio in Iran, datum van ingang van het contract is niet meegedeeld.

* Huurovereenkomst tussen Z. V. (...) en betrokkene, met ingang vanaf 29.04.2016 voor een appartement nr. 10, vierde verdieping (...), provincie Alborz

* Huurovereenkomst (...) te 7681 (...) tussen V. G. (...) en betrokkene en referentiepersoon, ingang op 9.09.2017

* arbeidsovereenkomst onbepaalde tijd tussen C. (...) overheid en referentiepersoon + bijhorende loonfiches

* Medische attesten op naam van betrokkene aangaande zijn medische situatie van 2011 – 2015 en van 9.06.2016 – 12.06.2016 in Iran, medisch attest op naam van betrokkene dd. 17.9.2017 van een arts in Nederland

* Verklaring van derde persoon aangaande het verblijf van betrokkene in Nederland vanaf 2017

* Factuur Basic-Fit dd. 24.09.2018 te Nederland op naam van betrokkene

* (overzicht van) verzendbewijzen tussen referentiepersoon en betrokkene (originele in het Arabisch + de Nederlandse vertalingen) daterend van 2015 – 2017

* Rekeninguittreksels ABN AMRO van de Nederlandse bankrekening op naam van betrokkene in de periode 2017 – 2020

* Verklaring van referentiepersoon aangaande de betalingen naar haar vader in Iran in 2015 – 2017

* Attest OCMW dd. 7.11.2023 waaruit blijkt dat betrokkene en referentiepersoon geen financiële steun genieten die ten laste wordt genomen door de federale staat

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene voorafgaand aan de komst naar België in Nederland verbleef. Het land van herkomst voorafgaand aan de komst naar België is bijgevolg Nederland en niet Iran, het land van origine van betrokkene. Dit heeft tot gevolg dat betrokkene de afhankelijkheidsrelatie van in Nederland dient aan te tonen en niet van in Iran.

Gelet het land van herkomst van betrokkene Nederland is, zijn de voorgelegde stukken bij huidige aanvraag (die tevens reeds werden voorgelegd bij voorgaande aanvragen) die betrekking hebben op de situatie in Iran niet relevant, gezien hij immers al enige tijd zijn land van origine had verlaten. Hij verbleef er niet langer voorafgaand aan zijn komst naar België.

Wat betreft de situatie in Nederland, laat betrokkene opnieuw na zijn vermogen of onvermogen aldaar te verduidelijken (zoals opgemerkt in de vorige bijlage 20 dd. 27.03.2023). Uit het dossier blijkt dat betrokkene vermoedelijk in Nederland asiel had aangevraagd. Niets sluit uit dat hij omwille van zijn verzoek tot internationale bescherming in Nederland toegang had tot de arbeidsmarkt aldaar en zodoende zelfstandig een inkomen kon verwerven.

Betreffende de afhankelijkheidsrelatie in Nederland legt betrokkene allerhande rekeninguittreksels voor van zijn persoonlijke Nederlandse bankrekening in de periode 2017 – 2020. Hieruit blijkt dat niet alleen referentiepersoon, maar ook derden vele overschrijvingen hebben gericht aan betrokkene in die periode. Wanneer we de verschillende jaren afzonderlijk nader bekijken, noopt dit tot de conclusie dat het geld dat aan betrokkene wordt gericht in 2017 veelal van deze derde personen afkomstig is. Slechts een gering bedrag wordt door referentiepersoon aan betrokkene in 2017 overgemaakt (betrokkene schrijft in 2017 ook terug geldsommen over naar referentiepersoon, wat het tegenovergestelde is van wat bedoeld wordt onder de vereiste afhankelijkheidsrelatie). In 2018 neemt het aandeel van referentiepersoon aanzienlijk toe, ten opzichte van de overschrijvingen van de derde personen, hoewel er niet omheen kan dat ook in dit jaar het aandeel van de derde personen behoorlijk is. In 2019 blijkt referentiepersoon opnieuw een erg gering bedrag aan betrokkene in totaal te hebben overgemaakt; het merendeel van de ondersteuning is afkomstig van deze derde personen. In 2020 stijgt terug het aandeel van referentiepersoon in de overschrijvingen,

niettegenstaande dat de geldoverschrijvingen in dat jaar op onregelmatige basis worden overgemaakt (de kern van de transacties vindt plaats tussen september 2020 en november 2020, zijnde een periode van 3 maanden; enkel in april 2020 wordt nog een gering bedrag overgemaakt) – en waarbij bovendien niet iedere keer een gelijkaardig bedrag wordt overgemaakt - wat een tegenindicatie is van een noodzaak aan materiële steun om op duurzame wijze in het levensonderhoud te voorzien. Te meer kan worden opgemerkt dat op 7.10.2020 een aanzienlijk bedrag door referentiepersoon aan betrokkene wordt overgemaakt in het kader van een lening, om derde schuldeisers terug te kunnen betalen. Niettegenstaande dat dit bedrag van referentiepersoon afkomstig is, moet blijken dat de overschrijving klaarblijkelijk met een ander doeleinde werd gedaan, nl. om andere schuldeisers af te betalen en niet om op dat moment in het levensonderhoud van betrokkene te voorzien. Het totaal van de overige geldoverschrijvingen in 2020, naast de transactie op 7.10.2020, daalt op die manier aanzienlijk. Het is bezwaarlijk te stellen dat het totaal van de overige bedragen betrokkene in staat stelde om in het levensonderhoud te voorzien, gelet de levensstandaard in Nederland. Bovendien, wanneer het totaal van de overige bedragen dat betrokkene van referentiepersoon kreeg in 2020 wordt vergeleken met de bedragen die hij kreeg van derde personen, moet dan blijken dat het grootste aandeel van de geldbedragen die betrokkene ontvangt in 2020 afkomstig is van de derde personen en niet van referentiepersoon.

Kortom, overheen de periode van 2017 – 2020 blijkt betrokkene het grootste aandeel van de geldoverschrijvingen die aan hem worden gericht, afkomstig te zijn van derde personen. Het geld dat hij krijgt van referentiepersoon is ondergeschikt aan dat van deze derde personen. Er kan dus niet worden aangenomen dat betrokkene daadwerkelijk aangewezen en afhankelijk was van de geldsommen afkomstig van referentiepersoon om aan de basisbehoeften te voldoen. Enkel in 2018 neemt het aandeel van referentiepersoon in de geldtransacties aanzienlijk toe, maar dit is te ver terug in de tijd voorafgaand aan de komst naar België en huidige aanvraag om aanvaard te kunnen worden.

Hoewel niet voorgelegd bij huidige aanvraag, blijkt uit het dossier verder nog dat referentiepersoon in augustus 2021, september 2021, oktober 2021 en november 2021 nog gelden overmaakte aan betrokkene. Betrokkene diende zijn eerste aanvraag gezinshereniging in op 15.09.2021. Dit noopt bijgevolg tot de bevinding dat enkel de overschrijvingen van augustus 2021 en van 1.09.2021 nog betrekking hebben op het land van herkomst. De andere vonden plaats wanneer betrokkene reeds in België was. Niettemin kan ook hier opgemerkt worden dat de bedragen op onregelmatige basis werden overgemaakt (er is immers een ontbrekende periode van november 2020 tot augustus 2021 waarin betrokkene niets ontvangt van referentiepersoon) en dat de bedragen iedere keer schommelen, waardoor het bezwaarlijk te stellen is dat betrokkene aangewezen was op de geldsommen van referentiepersoon om in 2021 in zijn levensonderhoud te voorzien. Het feit dat betrokkene soms maanden geen geld ontving of bepaalde maanden aanzienlijk minder ontving, wijst erop dat betrokkene wellicht nog over andere middelen van bestaan diende te beschikken of dat hij ten laste was van een ander persoon. De steun die hij kreeg van referentiepersoon dient dus als aanvullend in plaats van als essentieel voor het levensonderhoud beschouwd te worden.

Ten overvloede kan opgemerkt worden dat uit de beschikbare gegevens in het dossier blijkt dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag tewerkgesteld was in België, en in geval van tijdelijke/technische werkloosheid een uitkering ontving. Uiteraard is het een positief element dat betrokkene zich wenst te integreren op de Belgische arbeidsmarkt, doch om het verblijfsrecht te bekomen als ascendent dient betrokkene ten laste te zijn van zijn Nederlandse dochter. Het dient te gaan om een bestaande, feitelijke toestand tot op het moment dat betrokkene verzoekt zich met zijn Nederlandse dochter te herenigen. Niet alleen ligt er sinds november 2021 geen bewijs voor van enige financiële/materiële ondersteuning van referentiepersoon aan betrokkene, dus 2 jaar voorafgaand aan huidige aanvraag – het ten laste zijn moet immers op actieve wijze worden aangetoond – ook is de tewerkstelling van betrokkene en het genieten van de uitkering een tegenindicatie van het ten laste zijn. Betrokkene was/is klaarblijkelijk in staat om zelfstandig in zijn levensonderhoud te voorzien, voorafgaand aan huidige aanvraag.

Op basis van het geheel van de beschikbare gegevens wordt de effectieve afhankelijkheidsband tussen betrokkene en de referentiepersoon, en dit van in het land van herkomst van betrokkene en voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, niet afdoende aangetoond.

Het gegeven dat betrokkene vanaf 28.09.2021 tot op heden op het adres van de referentiepersoon in België gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. De voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende werd aangetoond, voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt daarom opnieuw geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing

belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste – en enig – middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Eerste middel, genomen uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen juncto schending artikel 3 en 8 EVRM juncto schending van fair play beginsel juncto schending van artikel 40 bis, § 2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Verweerder heeft gefaald om dit dossier op een zorgvuldige en eerlijke wijze (fair play) te behandelen en haar foutieve handelingswijze correct te motiveren.

Verweerder heeft de vorige aanvraag afgewezen omwille van de volgende redenen:

Verweerder stelt dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt wanneer exact betrokkene zijn herkomstland verlaten heeft en het Schengen binnenkwam.

Dit om te weten dat er afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoeker en de referentiepersoon.

Over roerende eigendom zal geen document neergelegd zijn.

Verzoeker heeft bij de huidige aanvraag al deze stukken voorgelegd zodat verweerder geen andere excuses kon verzinnen.

Verweerder heeft jammer genoeg deze keer een nieuwe excuses verzonnen.

Welke?

Het land van herkomst zal niet meer Iran zijn maar Nederland. Verzoeker moet bij deze aanvraag aantonen dat hij in Nederland ten laste was van de referentiepersoon.

Dergelijke handelingswijze mag u verwachten van een administratie in een derdewereld land.

Wij leven gelukkig niet in een derdewereldland maar in België en wij hebben geen twijfel dat uw Raad verweerder zal veroordelen voor een dergelijke handeling.

Verweerder stelt verder:

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en tot op het moment dat betrokkene zich verzoekt zich met de referentiepersoon te herenigen, in casu dd.11.10.2023.

Door deze oneerlijke en foutieve werkwijze veegde verweerder de voorlegde stukken mbt afhankelijkheidsband in Iran uit de tafel.

Een ongezien en foutieve werkwijze.

Verweerder gaat verder haar beslissing baseren op vermoeden.

Welke vermoedens?

Verzoeker zou gewerkt hebben in Nederland.

Verweerder stelt dat uit de bankuittreksels van verzoekers vanuit Nederland tussen 2017 en 2020 tonen aan dat hij niet allen gesteund wordt door de referentiepersoon maar ook door een derde.

Verweerder geeft op impliciete wijze toe dat verzoeker in Nederland behoeftig was. Anders waarom zou hij zowel door de referentiepersoon als door een derde gesteund worden.

Deze derde was de zoon van verzoeker die in opdracht van de referentiepersoon verzoeker financieel hielp.

Verzoeker meent dat uit het aantal stortingen tussen 2017 en 2020 in Nederland duidelijk blijkt dat verzoeker behoeftig was en ten laste van zijn dochter was.

Verweerder stelt dat op 07.10.2020 een aanzienlijk bedrag door de referentiepersoon aan verzoeker betaald is. Verweerder stelt dat het doel van deze transactie was dat verzoeker andere schuldeiser af te betalen EN niet om voor zijn eigen onderhoud te zorgen.

Verweerder heeft een punt over het hoofd gezien.

Welke?

Waarom had verzoeker schulden bij de derden?

Omdat hij behoeftig was en geld geleend had bij een derde.

Verzoeker woont in de woning waar de huur door de dochter betaald wordt.

Verweerder stopt niet met zijn onredelijkheid en hij stelt dat de steun van verzoeker een aanvullend karakter heeft die niet als essentieel kan gezien worden voor het levensonderhoud van verzoeker.

Verzoeker meent dat uit de geldsommen die hij van de referentiepersoon gekregen heeft, duidelijk blijkt dat hij jaren door de referentiepersoon gesteund was.

Op het moment die verzoeker niet geholpen was door de referentiepersoon, had verzoeker geld geleend bij de derden.

De broer van de referentiepersoon was een student en hij had tijdens zijn studiejaren geld geleend van de referentiepersoon.

De referentiepersoon vroeg haar broer om dit geld niet terug aan haar te betalen maar wel aan verzoeker.

De broer van de referentiepersoon heeft dit in een keer geld gestort aan de verzoeker om deze schulden af te lossen en de rest verder te gebruiken.

De referentiepersoon is geen OCMW of RVA om een vast bedrag op regelmatige wijze te storten naar de rekening van verzoeker.

Verweerder gebruikt nog een wereldvreemd argument.

Welk?

Verzoeker was voorafgaand aan de huidige aanvraag tewerkgesteld in België. Verzoeker moet aantonen dat hij afhankelijk is van de steun tot het moment van de aanvraag.

Wat verweerder over het hoofd gezien is het volgende:

Verzoeker heeft meerdere aanvragen ingediend en hij werd telkens in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie die hem toegang gaf tot de arbeidsmarkt.

Het feit dat hij gewerkt heeft mag geen reden zijn om dit tegen hem te gebruiken en te stellen dat hij niet meer afhankelijk is.

Men mag van verweerder verwachten dat hij verzoeker bedankt dat hij zijn best deed door te werken en belastingen betalen.

Verweerder doet omgekeerde.

Dit is een bestuur die u bestraft omdat u eerlijk en correct bent.

Verzoeker wenst te verwijzen naar een arrest van uw Raad waarin nopens deze punten (land van herkomst en afhankelijk zijn tot indienen van de aanvraag) punten het volgende staat:

De Raad heeft hierbij geoordeeld dat het ten laste zijn in beginsel dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er de ascendent te vervoegen of wanneer deze zich samen met de ascendent naar België begeeft om zich hier te vestigen.

Bijgevolg stelde de Raad vast dat geen voorwaarde werd toegevoegd aan de wet door te vereisen dat wordt aangetoond dat de afhankelijkheidsband bestaat van in het land van herkomst en in de periode voorafgaand aan de komst naar België, en dit tot het moment van de aanvraag, maar dit handelde dus specifiek over de vraag of de aanvrager van in het land van herkomst ten laste is en niet over de vraag of dit ten laste zijn ook moet voortduren tot bij nemen van een beslissing inzake de aanvraag.

De concrete beoordeling van de Raad handelde over de vraag of verzoeker had aangetoond van in het land van herkomst ten laste te zijn van de referentiepersoon. In zijn eerdere arresten heeft de Raad ook nergens uitdrukkelijk gesteld dat het niet noodzakelijk zou zijn dat de aanvrager ook op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog ten laste is. Deze vraag lag als dusdanig ook niet voor bij de Raad. In deze omstandigheden blijkt geen miskenning van het gezag van gewijsde van de eerdere vernietigingsarresten en is er op basis hiervan geen grond tot nietigverklaring van de thans voorliggende beslissing.

Verweerder schendt door haar foutieve handelingswijze de artikelen 3 en 8 EVRM door verzoeker zo onmenselijk te behandelen en hem geen kans te geven om te genieten van de verblijfsrechtelijke voordelen die gepaard gaat met deze samenwoning.

De foutieve handelingswijze zal hiervoor zorgen dat dit gezin uit elkaar getrokken worden.

Verweerder heeft nagelaten om met dit element rekening te houden.

Zoals geweten legt dit beginsel de overheid de plicht op om rechtssubjecten correct, niet unfair behandelen.

De overheid moet zich onpartijdig opstellen bij het nemen van een besluit en moet de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht nemen. Verzoekster is van mening dat verweerder hem niet eerlijk behandeld heeft.

Dat dit middel gegrond is."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in voormeld artikel 3, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger. De verwerende partij verwijst naar de juridische grondslag, meer bepaald artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Verder geeft de verwerende partij ook een motivering in feite waarbij zij de door de verzoekende partij voorgelegde stukken in ogenschouw neemt.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht worden onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetsbepaling, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidde op het moment van de bestreden beslissing:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(..)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

(..)”

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij, die de Iraanse nationaliteit heeft, op 11 oktober 2023 voor de vierde keer gezinshereniging aanvraagt in functie van haar dochter die de Nederlandse nationaliteit heeft. Verzoekende partij dient aldus het bewijs te leveren dat zij ten laste is van de descendent in functie van wie zij de gezinshereniging aanvraagt. Verzoekende partij betwist dit ook niet.

Voormeld artikel vormt de omzetting in het Belgische recht van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, meer bepaald artikel 2, punt 2, d) van de richtlijn dat stelt:

“Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

(..)

2) “familielid”:

(..)

d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;”

2.6. Verzoekende partij is het vooreerst oneens met de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij moet aantonen dat zij in Nederland ten laste was van de referentiepersoon.

2.7. *In casu* betwist verzoekende partij niet dat zij stukken heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij voor haar komst naar België in Nederland verbleven heeft. Zo blijkt uit de door haar voorgelegde stukken dat zij voorafgaand aan haar komst naar België meerdere jaren in Nederland verbleef. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, dient *in casu* wel degelijk Nederland als *‘land van herkomst’* in aanmerking genomen te worden.

Aangezien artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), vermag de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip *‘ten laste’* te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ C-1/05, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest *Reyes* (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*, ptn. 20-24).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van *‘ten laste’* komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens

echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (pt. 43). In het arrest *Reyes* stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun *“voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst”* (pt. 24).

Om als *‘ten laste’* te kunnen worden beschouwd, moet verzoekende partij dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat zij zelf niet in staat is in haar basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een situatie van onvermogenheid.

Het ten laste zijn in het land van oorsprong vermag te worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verwerende partij ertoe is gehouden alle door verzoekende partij overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt verwerende partij toe de overgemaakte bewijsstukken en hun bewijswaarde te beoordelen. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

Aangezien de financiële ondersteuning door de referentiepersoon dient te geschieden vanuit een daadwerkelijke noodzaak om te kunnen voorzien in de basisbehoeften van de derdelander – en niet een louter financiële bonus op diens eigen middelen mag betreffen – is het niet kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet om te vereisen dat verzoekende partij aantoont dat zij in het land van herkomst op deze sommen was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien.

Hoewel wordt aanvaard dat het bewijs van de verbintenis van de burger van de Unie tot het onderhouden van zijn familielid met ieder passend middel kan geschieden, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in dit verband geoordeeld dat de toepasselijke bepalingen van het Europees recht moeten worden geïnterpreteerd als volgt: *“onder „te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd in de zin van artikel 43 EG, de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan”*.

De Raad wijst ook op de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden van 2 juli 2009 waar de Commissie, wat betreft *“ten laste komende familieleden”* duidelijk stelt:

“Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van ‘ten laste komend’ familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). (..).” (eigen onderlijning).

Bijgevolg blijkt duidelijk dat verzoekende partij, om verblijfsrecht te genieten als ascendent van een Unieburger het bewijs moet leveren dat zij in het herkomstland of het land waarvan zij vandaan komt op het ogenblik dat zij verzoekt om gezinshereniging, ten laste is. *In casu* is dit voor de verzoekende partij Nederland aangezien dit haar meest recente verblijfplaats was voor de komst naar België. Zoals ook blijkt uit het arrest *Metock* hoeft dit voorafgaand verblijf geen legaal verblijf te zijn geweest om in aanmerking te worden genomen (HvJ, 25 juli 2008, C-127/08, *Blaise Baheten Metock e.a. t. Minister for Justice, Equality and Law*, randnummer 54; HvJ 9 januari 2007, C—1/05, *Jia*, randnummer 33).

Bijgevolg blijkt dat de verwerende partij conform de ter zake wettelijke bepaling en zoals de uitlegging daarvan blijkt door het Europees Hof van Justitie terecht heeft vastgesteld dat *in casu* gekeken moet worden

naar de situatie van verzoekende partij in Nederland aangezien dit het land is waar zij (al meerdere jaren) verbleef voor haar komst naar België. Verzoekende partij dient aldus aan te tonen dat zij in Nederland ten laste was van de referentiepersoon, zijnde haar Nederlandse dochter.

Het argument als zou de verwerende partij eerdere verblijfsaanvragen hebben afgewezen waarbij zij Iran als land van herkomst in aanmerking nam en niet Nederland, doet aan voorgaande geen afbreuk. Geen enkel rechtsbeginsel, en derhalve ook niet het beginsel van de *fair play*, maakt het immers mogelijk dat verwerende partij *contra legem* handelt. Daarenboven is verzoekende partij zelf niet ernstig waar zij de verwerende partij verwijt thans Nederland als '*land van herkomst*' in aanmerking te nemen. Immers blijkt op nazicht van het administratief dossier dat reeds in de eerste afwijzingsbeslissing op 14 maart 2022 de verwerende partij erop wees dat: *"Er kan dus niet gesteld worden dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en zijn dochter voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst Iran / Nederland."* (eigen onderlijning). Tevens blijkt uit de derde weigeringsbeslissing van 27 maart 2023: *"In eerste instantie dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt wanneer exact betrokkene zijn herkomstland verliet en inreisde in Schengen en vervolgens in België. Dit is nochtans noodzakelijk in het kader van de huidige verblijfsaanvraag op basis van artikel 40bis §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980, aangezien betrokkene, om te kunnen worden beschouwd als zijnde 'ten laste', dient aan te tonen dat ze reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen zichzelf en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine* (...)

Er dient tevens opgemerkt te worden dat uit het voorgelegde internationale reispaspoort (I96949453) van betrokkene blijkt dat hij, voorafgaand aan zijn verblijf in België in Nederland verbleef. Betrokkene heeft nagelaten verdere informatie te verschaffen betreffende dit verblijf, noch documenten qua onvermogen voor te leggen betreffende deze periode." Bijgevolg wees de verwerende partij er op dat moment eveneens op dat *"Op basis van het geheel van de beschikbare gegevens werd de effectieve afhankelijkheidsband tussen betrokkene en de referentiepersoon, en dit van in het land van herkomst van betrokkene en voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, niet afdoende aangetoond."* (eigen onderlijning).

Verzoekende partij wist aldus wel degelijk dat het verblijf in Nederland relevant is in de beoordeling van de aanvraag. Dat de verwerende partij pas in de thans bestreden beslissing zou vereisen dat verzoekende partij aantoonde in Nederland ten laste te zijn van de referentiepersoon strookt niet met de gegevens van het administratief dossier zoals dit blijkt uit de bespreking *supra*.

2.8. Gelet op voorgaande oordeelde de verwerende partij dan ook, geheel conform artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet: *"Gelet het land van herkomst van betrokkene Nederland is, zijn de voorgelegde stukken bij huidige aanvraag (die tevens reeds werden voorgelegd bij voorgaande aanvragen) die betrekking hebben op de situatie in Iran niet relevant, gezien hij immers al enige tijd zijn land van origine had verlaten. Hij verbleef er niet langer voorafgaand aan zijn komst naar België."*

2.9. Wat betreft de documenten die relevant zijn in de beoordeling of verzoekende partij ten laste was van de referentiepersoon in Nederland wijst de verwerende partij er vooreerst op dat verzoekende partij opnieuw heeft nagelaten haar vermogen of onvermogen aldaar te duiden. Zij stelt dienaangaande vast: *"Uit het dossier blijkt dat betrokkene vermoedelijk in Nederland asiel had aangevraagd. Niets sluit uit dat hij omwille van zijn verzoek tot internationale bescherming in Nederland toegang had tot de arbeidsmarkt aldaar en zodoende zelfstandig een inkomen kon verwerven."*

Nazicht van het administratief dossier leert dat zich daarin een stuk bevindt op naam van verzoekende partij waaruit blijkt dat zij in Nederland aangesloten was bij de ziekteverzekering voor asielzoekers: *"Zorgpas Health Insurance Card, Regeling Zorg Asielzoekers"*. Het argument dat de verwerende partij zich aldus louter zou baseren op een vermoeden – en ook al wordt in de bestreden beslissing het woord *"vermoedelijk"* gebruikt – strookt niet met de gegevens van het administratief dossier waaruit blijkt dat, aangezien verzoekende partij in Nederland in bezit was van een zorgpas voor asielzoekers, aangenomen mag worden dat zij aldaar ook effectief om internationale bescherming heeft verzocht. Verzoekende partij betwist voorts met haar betoog ook geenszins dat verzoekers om internationale bescherming in Nederland toegang kunnen hebben tot de arbeidsmarkt. Zo verzoekende partij werkelijk geen toegang had tot de Nederlandse arbeidsmarkt en op die wijze geen inkomen verwierf, dan kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij daarvan enig stavingstuk kan bijbrengen. Gelet op het stuk waaruit blijkt dat verzoekende partij wel degelijk een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Nederland, minstens brengt zij geen enkel concreet stuk aan dat het tegendeel bewijst, is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij erop te wijzen dat verzoekende partij nagelaten heeft haar onvermogen in Nederland te duiden. Dit alles nog temeer nu blijkens nazicht van het administratief dossier er indicaties voorliggen dat verzoekende partij in Nederland nog beschikte over een andere bankrekening waarvan zij de inhoud niet kenbaar heeft gemaakt aan het bestuur (zie bespreking lager).

Aangezien de verwerende partij op niet kennelijk onredelijke wijze tot het besluit komt dat verzoekende partij heeft nagelaten haar onvermogen te duiden in Nederland komt zij terecht tot het besluit dat verzoekende partij niet aantoonbaar afhankelijk te zijn van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te voorzien.

Het gebrek aan afhankelijkheid van de referentiepersoon wordt nog verder ondersteund door de vaststelling dat verzoekende partij blijkens de voorgelegde bankafschriften in Nederland voor het overgrote deel geld ontving van derden en de bedragen die de referentiepersoon overschreef, naast het feit dat de overschrijvingen niet courant geschieden, hieraan grotendeels inferieur zijn.

Nazicht van het administratief dossier leert inderdaad dat de referentiepersoon in het jaar 2017 slechts een bedrag van in totaal 310 euro heeft overgemaakt aan de verzoekende partij. Verder blijkt dat de verzoekende partij zelf in augustus van dat jaar 250 euro heeft overgeschreven naar de referentiepersoon alsook heeft de verzoekende partij in december van dat jaar 128 euro betaald met referentie Luminus en de naam van de referentiepersoon. De geldsommen die de verzoekende partij van derden in dat jaar ontvangt zijn verder ook veel talrijker en sommigen ook substantieel hoger dan hetgeen de referentiepersoon heeft overgemaakt. Gelet op het uitermate geringe bedrag dat de referentiepersoon in 2017 heeft overgemaakt aan de verzoekende partij, tezamen met de vaststelling dat de verzoekende partij het grootste deel van dat bedrag ook heeft terugbetaald aan de referentiepersoon en zij bovendien ook nog een rekening van nutsvoorzieningen voor de referentiepersoon blijkt te hebben betaald, alsook de vaststelling dat de verzoekende partij substantieel meer geld ontving van derden, kan de Raad de verwerende partij dan ook geheel volgen waar deze motiveert dat *“het geld dat aan betrokkene wordt gericht in 2017 veelal van deze derde personen afkomstig is. Slechts een gering bedrag wordt door referentiepersoon aan betrokkene in 2017 overgemaakt (betrokkene schrijft in 2017 ook terug geldsommen over naar referentiepersoon wat het tegenovergestelde is van wat bedoeld wordt onder de vereiste afhankelijkheidssituatie)”*. Voor wat betreft het jaar 2018 blijkt verder dat de referentiepersoon een totaalbedrag van meer dan 4000 euro overgeschreven heeft aan de verzoekende partij, waarvan het grootste deel in februari, meer bepaald 3000 euro. Dit totaalbedrag doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling, zoals de verwerende partij motiveert, dat het aandeel aan gelden dat de verzoekende partij in dat jaar ontving van derden, en dat het totaalbedrag overgeschreven door de referentiepersoon ruimschoots overschrijdt, nog steeds behoorlijk is. Dit nog naast de vaststelling dat een aanzienlijk deel van deze andere gelden afkomstig is van een rekening op naam van F.B. (hetgeen overeenstemt met de naam van verzoekende partij) en waarvan het rekeningnummer met uitzondering van de laatste drie cijfers geheel overeenstemt met het rekeningnummer van verzoekende partij zodat het niet uitgesloten is dat verzoekende partij gelden van een andere rekening in haar bezit overschrijft naar zichzelf. Ook blijken er veelvuldige stortingen van ruime bedragen, waarvan evenmin uitgesloten is dat deze stortingen van verzoekende partij zelf afkomstig zijn. In het jaar 2019 heeft de referentiepersoon in januari, mei en december slechts een totaalbedrag van 240 euro overgeschreven naar de verzoekende partij, terwijl de verzoekende partij in dat jaar 23 euro heeft overgeschreven naar de referentiepersoon, wat maakt dat de referentiepersoon in 2019, zoals de verwerende partij correct motiveert, een uitermate gering bedrag heeft overgemaakt aan de verzoekende partij, met name slechts 217 euro. Weerom blijkt dat het merendeel van de overschrijvingen afkomstig is van derde personen, waarbij andermaal moet opgemerkt worden dat een deel van dat bedrag afkomstig is van het voormelde rekeningnummer alsook stortingen waarvan niet kan worden uitgesloten dat dit alles afkomstig is van verzoekende partij zelf. Wat betreft het jaar 2020 blijkt dat de referentiepersoon in april, september, oktober en november een totaalbedrag van iets meer dan 5000 euro heeft overgeschreven. Het grootste bedrag daarvan werd overgeschreven in oktober, zijnde 3900 euro, waarvan de referentiepersoon vermeldde dat dit dient om een schuld die de verzoekende partij heeft terug te betalen. Met haar bloot betoog dat zij schulden had bij derden omdat zij behoeftig was, doet verzoekende partij geen afbreuk aan de vaststelling dat het overgrote deel van het geld dat de referentiepersoon haar in 2020 overmaakte niet bedoeld was om in haar basisbehoeften te voorzien, maar wel om een schuld af te betalen. In het licht van deze vaststelling, samen met de vaststelling dat het totaal van de overige overgemaakte bedragen in 2020 te klein is om, gelet op de levensstandaard in Nederland, in diens basisbehoeften te kunnen voorzien, en verzoekende partij bovendien in dat jaar eveneens een aanzienlijk bedrag ontving van derden (waarvan een deel bovendien mogelijks van haarzelf), heeft de verwerende partij op niet kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat verzoekende partij de afhankelijkheidsrelatie ten opzichte van de referentiepersoon niet aannemelijk heeft gemaakt.

De verwerende partij besluit dan ook op goede gronden: *“Kortom, overheen de periode van 2017 – 2020 blijkt betrokkene het grootste aandeel van de geldoverschrijvingen die aan hem worden gericht, afkomstig te zijn van derde personen. Het geld dat hij krijgt van referentiepersoon is ondergeschikt aan dat van deze derde personen. Er kan dus niet worden aangenomen dat betrokkene daadwerkelijk aangewezen en afhankelijk was van de geldsommen afkomstig van referentiepersoon om aan de basisbehoeften te voldoen. Enkel in 2018 neemt het aandeel van referentiepersoon in de geldtransacties aanzienlijk toe, maar dit is te ver terug in de tijd voorafgaand aan de komst naar België en huidige aanvraag om aanvaard te kunnen worden.”*

Verder blijkt dat de referentiepersoon aan de verzoekende partij voor haar komst naar België in augustus 2021 300 euro en in september 2021 400 euro heeft overgeschreven. Zoals de verwerende partij evenwel niet foutief noch kennelijk onredelijk motiveert: *“ook hier (kan) opgemerkt worden dat de bedragen op onregelmatige basis werden overgemaakt (er is immers een ontbrekende periode van november 2020 tot augustus 2021 waarin betrokkene niets ontvangt van referentiepersoon) en dat de bedragen iedere keer schommelen, waardoor het bezwaarlijk te stellen is dat betrokkene aangewezen was op de geldsommen van referentiepersoon om in 2021 in zijn levensonderhoud te voorzien. Het feit dat betrokkene soms maanden geen geld ontving of bepaalde maanden aanzienlijk minder ontving, wijst erop dat betrokkene wellicht nog over andere middelen van bestaan diende te beschikken of dat hij ten laste was van een ander persoon. De steun die hij kreeg van referentiepersoon dient dus als aanvullend in plaats van als essentieel voor het levensonderhoud beschouwd te worden.”*

Door louter te wijzen op de stavingstukken die zij heeft voorgelegd en die, zoals uit voorgaande blijkt, in ogenschouw werden genomen door de verwerende partij en concreet gemotiveerd werd waarom deze niet afdoende zijn om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen, doet verzoekende partij geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing. De subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat zij wel degelijk de afhankelijkheidsrelatie heeft aangetoond met de door haar voorgelegde documenten laat niet toe de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of kennelijk onredelijk te bevinden.

De Raad herhaalt dat het loutere feit dat de referentiepersoon geld heeft overgemaakt aan verzoekende partij in Nederland, geenszins inhoudt dat daarmee is aangetoond dat verzoekende partij van deze geldverzekeringen afhankelijk was om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. Hoewel uit het aantonen van diverse geldverzekeringen in het verleden kan afgeleid worden dat zij geld ontving van de referentiepersoon, kan hieruit niet zonder meer afgeleid worden dat zij ten laste is van haar dochter daar eveneens dient aangetoond te worden dat het geld dat zij ontving, noodzakelijk was, met andere woorden dat zij op dat ogenblik en in Nederland is aangewezen op de ondersteuning van haar familielid in België om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. De Raad herhaalt dat naast een materiële en/of financiële ondersteuning tevens dient aangetoond te worden dat men aangewezen is op deze ondersteuning om in de levensbehoeften te kunnen voorzien. Uit de gegeven motivering en zoals hoger besproken blijkt genoegzaam waarom de verzoekende partij de afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van de referentiepersoon niet heeft aangetoond.

Door uiteen te zetten dat zij in Nederland afhankelijk was van derden net omdat zij behoeftig was alsook haar blote betoog omtrent de broer van de referentiepersoon en haar overtuiging dat de verwerende partij *“een wereldvreemd argument”* gebruikt, toont verzoekende partij niet aan dat zij in Nederland ten laste was van haar Nederlandse dochter. Zij bevestigt hiermee veeleer dat zij op een andere manier in haar basisbehoeften voorziet en dat zij bijgevolg ten laste was van derden. De Raad benadrukt nogmaals dat, aangezien de overgemaakte geldbedragen niet courant verliepen, bovendien ontoereikend waren gelet op de levensstandaard in Nederland en verzoekende partij grotendeels geld ontving van derden, niet is aangetoond dat verzoekende partij van de door de referentiepersoon overgemaakte geldsommen afhankelijk was om in haar basisbehoeften aldaar te voorzien. Dit alles nog naast de vaststelling dat – zoals hoger reeds gesteld – verzoekende partij ook geen enkel bewijs van onvermogen in Nederland heeft voorgelegd.

2.10. Er blijkt niet dat het determinerende motief van de bestreden beslissing incorrect is of het gevolg is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat de verwerende partij de appreciatiebevoegdheid waarover zij beschikt heeft overschreden.

Waar verzoekende partij nog kritiek uit op het motief dat zij tewerkgesteld was in België, wijst de Raad erop dat deze kritiek gericht is tegen een overtollige motivering zodat de eventuele gegrondheid ervan hoe dan ook niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.11. Artikel 8 van het EVRM, dat verzoekende partij ook geschonden acht, bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In zoverre verzoekende partij verwijst naar het feit dat haar dochter in België woont, wijst de Raad erop dat, daar waar de gezins- of familieband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest *Mokrani t. Frankrijk* (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *ne*

bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontré l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux= (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezins- of familielevens bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Zoals blijkt uit de bespreking hoger heeft de verzoekende partij niet aangetoond dat zij voor haar komst naar België ten laste was van haar Nederlandse dochter. Het loutere feit dat zij sinds enige tijd bij haar dochter in België verblijft en deze omwille van de precaire verblijfssituatie van verzoekende partij mogelijks bepaalde kosten op zich neemt maakt niet dat daaruit kan besloten worden dat verzoekende partij afhankelijk is van haar Nederlandse dochter. Zoals uit de bespreking hoger is gebleken blijkt niet uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken dat zij voor haar komst naar België aangewezen was op de steun van haar dochter om in haar levensonderhoud te voorzien. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij haar leven elders dan in België niet op zelfstandige wijze verder zou kunnen zetten, dit temeer zij kon beschikken over hulp van derden om in haar basisbehoeften te voorzien. De relatie die de verzoekende partij met haar Nederlandse dochter onderhoudt betreft normale contacten die verwanten met elkaar onderhouden en verzoekende partij kan deze contacten ook via moderne communicatiemiddelen of geregelde bezoeken onderhouden. Deze contacten kunnen geenszins gecatalogeerd worden als zijnde een beschermenswaardig gezins- of familielevens in de zin van artikel 8 van het EVRM derwijze dat een verwijdering van de verzoekende partij van het grondgebied een schending van dit artikel zou opleveren. Zij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband tussen haarzelf en haar Nederlandse dochter zodat er op dat vlak geen beschermenswaardig gezinsleven voorligt. Een schending van artikel 8 van het EVRM in dat opzicht ligt dan ook niet voor.

Voor zover verzoekende partij voorts nog lijkt te betogen dat zij ook een beschermenswaardig privéleven heeft in België nu haar *“verblijfsrechtelijke voordelen”* worden ontzegd, wijst de Raad erop dat verzoekende partij blijft steken in een theoretisch betoog dienaangaande en geenszins op concrete wijze aantoonst dat zij in België een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft ontwikkeld.

Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

2.12. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Dit alles nog naast de vaststelling dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel.

2.13. Voor zover verzoekende partij ook nog een schending van artikel 3 EVRM aanvoert, volstaat het eveneens vast te stellen dat geen verwijderingsmaatregel voorligt. Verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat zij omwille van een (gedwongen) terugkeer naar het herkomstland zal blootgesteld worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

2.14. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER